

„Örülj!” [1] – köszönti őt az angyal, aztán föltárja előtte Isten ingyenes szeretetét iránta, és az együttműködését kéri az emberiségről szóló tervének megvalósításához.

Mária meglepődve és örömmel fogadja az Úrral való személyes találkozás ajándékát, és egészen átadja magát a még ismeretlen terv megvalósításához, mert teljes mértékben bízik Isten szeretetében.

Íme, itt vagyok! – válaszolja nagylelkűen, és ezzel Mária határozottan az Úr szolgálatába áll, de az emberek szolgálatába is, mert mindnyájunknak ragyogó példát mutat, hogyan engedelmeskedjünk Isten akaratának.

„Íme, az Úr szolgája vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.”

Az evangéliumnak erről a mondatáról elmélkedve Chiara Lubich így írt: *„Terveinek megvalósításához Istennek olyan emberekre van szüksége, akik teljes alázattal és a szolga készségével bízzák rá magukat. Mária – mint igazi képviselője az emberiségnek, amelynek sorsát magára vette – ezzel a cselekedetével teljes mértékben teret enged Isten teremtető működésének. »Az Úr szolgája« kifejezés viszont azon kívül, hogy alázatról tanúskodik, nagyon nemes rangot is jelent. Az üdvtörténetben Isten nagy és neves szolgálói, Ábrahám, Mózes, Dávid és a Próféták kapták ezt a nevet, Máriának ezekben a szavaiban teljes nagysága is kifejezésre jut.”* [

2]

„Íme, az Úr szolgája vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.”

Mi is felfedezhetjük az életünkben Isten jelenlétét, és meghallhatjuk azt a „szót”, azt az „igét”, amelyet hozzánk intéz, hogy meghívjon szeretettersé egyik elemének megvalósítására a történelem jelen helyzetében és pillanatában. Törekénységünk és képtelenségünk érzése akár meg is akadályozhatna ebben. Halljuk meg mi is az angyal szavát: „Istennél semmi sem lehetetlen” [3], és inkább az Ő erejében bízunk, mintsem a magunkéban.

Ez a tapasztalat fölszabadít a korlátaink alól, és már nem fogjuk azt gondolni, hogy elegek vagyunk önmagunknak, hanem felszínre hoz bennünk olyan erőt, olyan tartalékot, amelyre magunk sem gondoltunk volna, és végre képessé tesz arra, hogy valóban szeressünk.

Egy házaspár meséli: „Házasságunk kezdetétől fogva nyitva állt otthonunk a kórházban lévő gyerekek családtagjai előtt. Több mint száz család fordult meg nálunk, de mindig arra törekedtünk, hogy otthon érezzék magukat. Gyakran a Gondviselés is segített, hogy anyagilag győzzük ezt a befogadást, de előbb a mi készségünkre volt szükség. Legutóbb kaptunk egy nagyobb pénzösszeget, és úgy gondoltuk, hogy félretesszük, mert valakinek biztos szüksége lesz rá. Így is lett, hamarosan egy újabb kérés érkezett hozzánk. A szeretet játéka ez köztünk Istennel, s a mi részünk csak annyi, hogy benne legyünk a játékban.”

„Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.”

Chiara gondolata segíthet bennünket, hogy megéljük ezt az evangéliumi mondatot. Arról szól, hogy Máriához hasonlóan mi is fogadjuk be az Igét: *„... teljes készséggel és tudva, hogy nem emberi szavakról van szó. Mivel Isten igéje, ezért Krisztus jelenlétét hordozza. Tehát az ő igéjében Krisztust fogadjuk magunkba. Valósítsuk meg tehát pillanatról pillanatra, tettekre készen. Ha így élünk, akkor a világ újra Krisztussal találkozhat korunkban is a városok utcáin, Krisztussal bennünk, akik ugyanúgy öltözködünk, mint a többiek, ott dogozunk az irodákban, iskolákban, találkozhatnak vele a legkülönbözőbb helyeken az emberek között.”*

[4]

A karácsonyi készüllet időszakában próbáljunk mi is Máriához hasonlóan egy kis időt szentelni arra, hogy „kettesben” legyünk az Úrral, esetleg egy evangéliumi szakasz elolvasásával.

Próbáljuk meg felismerni a hangját a lelkiismeretünkben, melyet megvilágosít az Ige, és érzékennyé teszi a testvéreink szükségleteire.

Tegyük föl magunknak a kérdést: Miként tudnék ma Jézus jelenléte lenni, hogy ott, ahol élek, az emberek az én hozzájárulásom által is valóban egy családként élhessenek?

„Íme, itt vagyok” – ha ez lesz válaszuk, akkor lehetővé tesszük, hogy Isten a béke magjait hintse szét körülöttünk, és a szívünkben egyre nagyobb örömet érezhessünk.

Letizia Magri

[1] Üdvözlégys, kegyelmmel teljes! (Lk 1,28) Károli féle fordításban: „Örülj, kegyelembe fogadott!” (ford. megj.)

[2] vö. Chiara Lubich, *Non perdere l'occasione*, Citta Nuova, 25, [1981], 22, p. 40.

[3] vö. Lk 1,37

[4] vö. Chiara Lubich, *Non perdere l'occasione*, Citta Nuova, 25, [1981], 22, p. 40-41.

forrás: *fokolare.hu*